

Taaspa Ukko Harmaaparta,
vähän ärtyneen oloinen,
istui yksin miettivänä,
mökin pienen puittehisssa,
oli mielessä ikävä,
paha mieli Ukkosella.

Oli tuossa seuraellut,
havainnoinut tarkastikin,
miten jouluku
ryöpsähtänyt,
aivan silmille hypännyt,
kera joulukantamusten,
kanssa lahjain paljonlaisten,
kiireelläkin ostettuina,
tuskin oikein mietittyinä,
eikö ihminen tajunnut,
joulun luonnetta mokoma,

Tulee mieleen Ukkoselle,
eläjälle itsekkäälle,
pidot Pohjolan perältä,
Sariolan seutuvilta,
miten laatuista emäntä,
Kalevalan kaunis vaimo,
itse innostui puhuen,
suurelle pitoväelle.

Tuli Ukkoon rohkeutta,
innoitustakin enemmän,
saisko nuorista apua,
itsevarmoista tukea,
taikka muista vanhemmista,
välttäisi vähävoimaset,
muuttamahan käytäntöä,
juhlan luonnetta pyhäksi,
pyhän tekstin kaltaiseksi,
pojan syntymän oloksi.

Saipa Ukko itseksensä,
illalla ajattomalla,
ajatuksen uudenlaisen,

aivan ainutlaatuisenkin:
yksi lahja joulun toipi,
lahjanen Yli-Jumalan,
vasta sitten loppiaisna,
itämaiden tietäjäiset,
toivat kullat mirhamitkin,
kera tuoksu suitsukkeiden,
lapsoselle annettuina,
vanhempienkin iloksi.

Aattelipa Harmahtava,
pohtien tosi syvästi,
miten muuttaa syntyjuhla,
jouluntulo rauhaisaksi,
jotta säilyy joulun luonne,
oman Luoiansa näköisnä,
pyhitettynä Pojalle,
Isän lahjalle
Pyhälle.

Riittäisikö yksi lahja,
Isän lahjan kaltaisena,
pyhittämään joulujuhlan,
Pyhän Kirjan kaltaiseksi,
jolloin vasta loppiaisna,
saisi lapset lahjasensa,
kuten saipi seimen lapsi,
Itämaiden tietäjiltä?

Ukko jatkoi pohtimista,
hymymiellä mietiskeli,
mitä tuumaa kirkkokansa,
seurakunnan paimenväki,
oisko muutos oikeampi,
Pyhän Kirjasen mukainen,
oisko aikanen sopiva,
muuttaa mainen käytäntökin,
siirtämällä Joulu-ukko,
taakkain alla taapertava,
eläkkeelle ansaitulle,
omain mietteiden parihin,
kuten Ukko Harmahtava,
pohtija omaperäinen.

